

Källa: <https://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/l%C3%A5ng/kvinnor%C3%B6relse>
(besökt 11:45 23/11 2020)

Under 1850- och 60-talen organiserades kvinnorörelsen i USA och Storbritannien. Därefter följde flera länder i Europa och Norden. Generellt sett var motståndet mot kvinnorörelsen och dess krav större i de katolska länderna än i de protestantiska.

I Tyskland begränsades kvinnorörelsens handlingsutrymme av lagar som 1850–1908 förbjöd kvinnor att tillhöra politiska organisationer. De organisationer som bildades, t.ex. Allgemeiner Deutscher Frauenverein, startad 1866, hade därför tyngdpunkten på sociala och juridiska frågor. I Frankrike var merparten av kvinnorörelsens organisationer protestantiska.

Utmärkande för den tidiga kvinnorörelsen var betoningen på lika juridiska rättigheter och lika sociala villkor för kvinnor och män. Huvudsakliga krav var rätt till utbildning och förvärvsarbete, juridiska reformer för såväl gifta som ogifta kvinnor (lika arvsrätt, myndighet, äganderätt inom äktenskapet m.m.) och slutligen rösträtt till lagstiftande församlingar. Jämte dessa krav ventilerades också frågor rörande sexualmoral och den privata relationen mellan kvinnor och män.

Den tidiga kvinnorörelsen syftade både till att uppnå formell jämlikhet med män, dvs. lika rättigheter och politiskt medborgarskap, och till reell jämlikhet mellan könen. Kraven kolliderade i hög grad med gängse idéer om kvinnligt och manligt, varför aktiva kvinnosakskvinnor ofta anklagades för att vara okvinnliga och negativa till äktenskap och familjebildning.